

I fantasi och verklighet.

Med förundrad blick följde Anna den gungande ryggsäcken ovanför sitt huvud.

Vad var det som gnällde där inne? Inne i sin egen verklighet blev far och ryggsäcken förvandlad till ett stort troll som svalt en prinsessa.

Med några klumpiga hopp upp mot ryggen framför henne, försökte hon få tag i ryggsäcken.

-Vad gör du? frågade storebror och knuffade till henne i sidan.

Med förvånad blick tittade hon på honom och sina två äldre syskon som gick bredvid henne på stigen. På en sekund var hon tillbaka i verkligheten igen.

-Ingenting, svarade hon snabbt. För så liten hon var visste hon att de andra i familjen inte förstod hennes fantasivärld.

I sitt vanliga halsbrytande tempo sprang hon stigen fram och tillbaka medan resten av familjen suckade uppgivet över hennes framfart. Efter en stund började Annas ben kännas tunga och hon kom längre och längre efter de andra. Stenarna i skogen såg ut som troll och farliga vargar, hjärtat började klappa fortare i hennes bröst då fantasin tog fart igen. När plötsligt en hare sprang över vägen kunde hon inte vara tyst utan skrek rakt ut;

-Mamma! En varg!

Både de vuxna och barnen framför henne stannade och vände sig om.

-Vad säger du, flicka lilla? sa hennes far. Var finns det en varg?

När alla tittade på henne kände hon sig tvungen att svara något.

-Den hoppade in i skogen, sa hon med allvarlig röst.

Då kunde inte de äldre syskonen hålla sig utan brast ut i skratt.

-En hoppvarg! stönade Kalle och höll sig för magen. Jag tror att jag dör!

Hennes föräldrar hade också svårt att hålla sig för skratt, men försökte hålla sig allvarliga då de förklarade att det nog varit en hare hon hade sett.

I samma ögonblick övergick gnällandet i ryggsäcken till ett illvrål och Anna tog förskräckt ett steg bakåt.

Men far tog lugnt av sig sin last och tog upp något ur ryggsäcken som han lämnade över till mor.

-Han är nog hungrig, sa mor som satte sig på en stubbe och lade det skrikande byltet till bröstet. Med ens blev det tyst och Anna vågade smyga sig fram.

Då förstod hon ju vad som hade gnällt där uppe på faderns rygg, det var den där nya ungen som hade kommit. Eftersom hon inte sett till honom sedan de gav sig av från torpet, hade hon varit övertygad om att han varit en bortbyting som fått flytta hem till trollberget igen.

-Jag är också hungrig! utbrast Anna, samtidigt som hon stampade med foten.

-Hungrig som en varg, va? retades Kalle och Lina. Medan Frida såg på dem alla tre med ett overseende leende. De var allt förfärligt barnsliga de där småungarna.

-Vi ska äta om en liten stund, sa Frida högt till syskonen. Det är inte långt kvar till stugan.

När lillebror hade ätit klart gick de vidare och precis som Frida sagt var de strax framme. Anna pustade och stönade för att hon var hungrig, men även för att hennes strumpor var alldeles fulla med stickor och barr.

-Smutsiga är de också! gnällde hon och höjde rösten då ingen brydde sig om hennes dåliga humör.

Alla var lite spända och samtidigt glada, nu skulle de få en ladugård med plats för djur. Far hade köpt två kor och Freja stod redan i stallen. Med ens kom Anna att tänka på sina kycklingar.

-Var är Gulle, Fina och Mia? frågade hon gällt sin mor. Utan dem tänker inte jag bo i den här stugan, så det så!

Men hennes mor gav henne ett stort leende, tog hennes hand och berättar att alla djuren är med i flytten.

-Till och med gammelnissen Stisse finns med, han ligger nog på stugtrappan och väntar på oss, sa mor till sist.

Far ställde upp dörren till stugan och vinkade på sin barnaskara.

-In med er ungar och se vad fint vi får det! sade han sedan. Både i hans röst och kroppshållning märktes det hur stolt han var.

Medan mor plockade upp maten de skulle äta, for de fyra barnen runt och tittade på allt, både inom- och utomhus. Far ropade in dem i stallen, där han stod och pratade med hästen. Efter alla hårda arbetstimmar tillsammans i skogen, hade far och Freja en förtrolighet utöver det vanliga. Barnen skrattade och pratade högt om vad fint djuren fått det.

-Var är hönsorna? ropade Anna plötsligt. Jag måste ge dem mat.

-Nej du! sa far och rufsade om i hennes hår. Först ska vi få mat själva, sedan ska jag visa dig var hönsen bor.

När kvällen kom efter en lång och tröttsam dag, låg barnen äntligen i sina sängar och sov. Föräldrarna satt vid köksbordet i fotogenlampans ljus och pratade, de njöt av tystnaden.

-Vad ska vi göra med Annas idéer? frågade Karin sin man. Hon hittar ju på de mest konstiga historier.

Sven satt tyst en lång stund och funderade. Karin vet att han alltid tar god tid på sig och väntade tålmodigt.

När han sedan vände sig mot henne log han stort och skakade sakta på huvudet.

-Hon kanske blir författare, sa han sedan. Men ärligt talat tror jag att hennes historier lugnar ned sig bara hon blir lite äldre och börjar skolan.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ylvak med Poeter.se id #36109 innehar upphovsrätten